

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **N. D.**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. července 2025, č.j. CPR-12228-5/ČJ-2025-930310 - V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1. 3. 2025, č.j. KRPA-71217-12/ČJ-2025-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a

o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání dvou let.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že uložení správního vyhoštění na dobu 2 let pokládá za nepřiměřeně tvrdý postup, který je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, protože správní orgány nedostatečně zohlednily dosavadní bezúhonnost žalobce, skutečnost, že se jedná o ojedinělý excés z jinak řádného plnění pobytových povinností, jakožto i skutečnost, že žalobce svého jednání litoval a od počátku správního řízení řádně spolupracoval se správním orgánem a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci.
3. Žalobce měl dále za to, že vůči němu mělo být postupováno mírněji. Vyhoštění v trvání dvou let pak považoval za nepřiměřeně přísné, neboť celková doba protiprávního stavu trvala relativně krátkou dobu a v obdobných případech správní orgány stanovují opatření na dobu jednoho roku, a to i při delším protiprávním pobytu, než jaký vykázal žalobce. Žalobce měl rovněž za to, že mu nepřitěžují žádné jiné skutečnosti, protože je u něj dán předpoklad dosažení nápravy i cestou mírnějšího a výchovnějšího postupu.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na shromážděný spisový materiál. Žalovaný současně uvedl, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a ze své strany neshledal ve svém postupu žádné pochybení.
5. Žalovaný proto s ohledem na shora uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
7. Dne 26. 9. 2023 nabylo právní moci rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 9. 2023, č.j. KRPA-306568-15/ČJ-2023-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání jednoho roku.
8. Žalobce byl dne 1. 3. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný X bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího jej k pobytu na území České republiky s posledním vyznačeným vstupem (a bez následně vyznačeného výstupu) do schengenského prostoru dne 26. 11. 2024 přes rumunský hraniční přechod Albita, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky pro překročení doby oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
9. Dne 1. března 2025 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval

do České republiky naposledy dne 26. 11. 2024 na biometrický cestovní pas přes Rumunsko, Maďarsko, Slovensko a od té doby nevycestoval. Do České republiky přicestoval kvůli práci a je mu známo, že již nemůže pobývat na území České republiky. Chtěl vycestovat 25. 3. 2025. Předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění nerozporoval s tím, že ve stanovené době vycestoval, vyčkal v X a poté v listopadu 2024 vycestoval do České republiky. Je si vědom neoprávněného pobytu s tím, že pro jeho legalizaci neučinil nic. K možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce uvedl, že bydlí na ubytovně s krajany v pronajatém pokoji. Na kauci nemá a nemá ani nikoho, kdo by ji složil za něj. Nemohl by chodit na policii se hlásit a zdržovat se v místě bydliště. Pracoval zde brigádně, kde se dalo. Je svobodný, bezdětný a v X má rodiče a sourozence. Na území České republiky nikoho nemá a nic nevlastní. V zemi původu má dům a má se tak kam vrátit. Na území České republiky nemá žádné vazby ani žádnou osobu, vůči níž by ukončení pobytu žalobce představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Po zdravotní stránce je pořádku. K možnostem návratu do X se žalobce vyjádřil tak, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. Vycestuje dobrovolně.

10. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
13. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Ze správního spisu je v prvé řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 24. 2. 2025 do 1. 3. 2025. Rovněž ze správního spisu vyplývá, že bylo žalobci rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 9. 2023, č.j. KRPA-306568-15/ČJ-2023-000022-SV, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání jednoho roku. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, ze shora označeného rozhodnutí i z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 26. 11. 2024 a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly další neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 24. 2. 2025 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 1. 3. 2025, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci. To žalobce navíc ani nerozporoval.
17. Nalézací správní orgán odůvodnil zejména na str. 6 - 7 prvostupňového rozhodnutí, proč stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvou let. Přihlédl zejména k tomu, že neoprávněného pobytu se dopustil opakovaně, a navíc nebyl odhalen ze strany policie žalobce by v neoprávněném pobytu zjevně pokračoval. Žalobce rovněž, jak sám přiznal, na území České republik pracoval bez pracovního povolení. Toto odůvodnění je dostatečné a lze na ně v podrobnostech odkázat. Žalovaný pak nijak nepochybil, když toto odůvodnění v napadeném rozhodnutí aproboval. Soud nemůže dále přitakat žalobci v tom směru, že správní orgány nepřihlédly také ke skutečnosti, že s nalézacím správním orgánem v průběhu vedeného správního řízení spolupracoval (srov. kupř. str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Na druhou stranu nelze tyto skutečnosti, resp. okolnosti, významně přeceňovat s ohledem na opakovaný neoprávněný pobyt žalobce a výkon nelegální práce. Nota bene, i ze samotné výměry stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, která se nachází v dolní polovině zákonné sazby, vyplývá, že správní orgány ke shora uvedeným okolnostem ve prospěch žalobce přihlédly.
18. Tvrzení žalobce v tom směru, že správní orgány v obdobných případech ukládají opatření v poloviční výměře, zůstala toliko v obecné rovině, když žalobce neoznačil (natožpak doložil) žádné rozhodnutí, jež by jeho tvrzení svědčilo. Soud má naopak za to, že výměra

stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se aplikační praxi správních orgánů nijak nevymyká.

19. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).
20. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvou let uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců. S ohledem na opakované vědomé udržování protiprávního stavu ze strany žalobce, ve kterém hodlal zjevně i nadále setrvat (nebýt pobytové kontroly), soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. V případě žalobce se nejedná ani o ojedinělý excés, jak tento uvádí ve své žalobě, ani nelze mluvit o jeho dosavadní bezúhonnosti, měl-li touto bezúhonností na mysli, že mu dosud nebylo uleženo správní vyhoštění.
21. Porušování imigračních pravidel nelze tolerovat (či k němu přistupovat benevolentněji) ani u osob pocházejících ze zemí s nižší životní úrovní, neboť v silách i těchto osob nepochybně je, aby si zajistili příslušné pobytové oprávnění. Správní orgány ani následně soud pak zcela jistě ani v těchto případech nemohou rezignovat na vynucování dodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky.
22. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného nesplňovalo kritéria přiměřenosti ve smyslu ust. 174a zákona o pobytu cizinců.
23. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím blanketní povaze odvolání žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
24. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 25. září 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce